

BIBLIOTEKA

854-93-34

№ 52

HAMDI
MEÇA

LARASKA
PA BISHT
fabula

3571. P3-34

M 52

BIBLIOTEKA E PIONIERIT

HAMDI MEÇA

Laraska pa bisht

- fabula -

07715

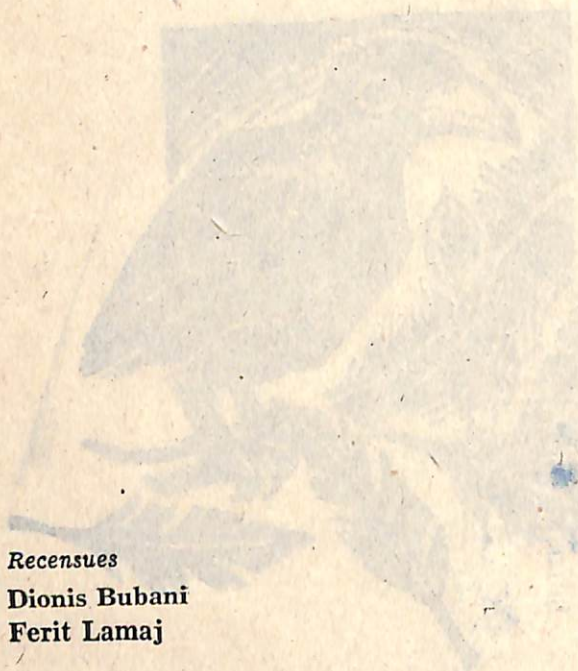
SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

BIBLIOTEKA E PIONIERIT

HAMDI MEÇA

Redaktor
ODHISE GRILLO

Piktore
SAFO MARKO

Recensues
Dionis Bubani
Ferit Lamaj

BIBLIOTEKA E PIONIERIT

TRI GJËRAT E THJESHTA TË PLAKUT

Njeriu një jetë ka dhe ajo s'i kthehet kurrë më për së dyti. Edhe plaku për të cilin rrëfen kjo fabul, një jetë pati, mbushi njëqind vjeç dhe vdiq.

Po tregojnë se, para se t'i shuheshin qirinjtë në gropat e syve, u tha djemve aty pranë shtratit të lamtumirës:

— Bijtë e mi, po jua lë me gojë që, kur të bujtni në shtëpinë e tjetrit për mik, mbani me vete tri gjëra të thjeshta: një metër, një gur kandari dhe një gjilpërë.

Heshtje.

— Përse një metër, baba?! — e theu heshtjen dhe foli djali i parë, ose gishti i madh i dorës, siç e quante plaku, pasi që më i madh në moshë se vëllezërit dhe donte vend të veçantë në qoshen e vatrës.

Plaku i hodhi një vështrim të zgjuar. Dhe i tha:

— Që të matësh vendin ku rri mes të tjerëve, biri im.

Heshtje.

— Përse një gur kandari, baba?! — pyeti me kureshtje djali i dytë, ose gishti i gjatë

i dorës, siç i thoshte i ati, pasi qe më i gjati në familje dhe bënte punët më të rënda.

Plaku i hodhi një vështrim të matur. Dhe i foli:

— Ta peshosh fjalën tënde para se ta thuash, biri im.

Heshtje.

— Përse një gjilpërë, baba?! — e hapi gojën, pas dy vëllezërve më të mëdhenj, djali i tretë, ose gishti i vogël i dorës, siç e quante babai, pasi qe më i vogli në moshë dhe trajtohej gjithkund «pas të tjerëve».

Plaku i hodhi një vështrim të mençur. Dhe iu përgjigj:

— Para se të thumbosh tjetrin me fjalë, ta provosh në veten tënde më parë në të dhemb, apo të djeg.

Dhe për të fundit herë plaku u tha djemve:

— Dhe tani, bijtë e mi, trupin tim ia fjal tokës dhe mendjen time jua lë juve.

I

**Zemra
e njeriut**

ZEMRA E NJERIUT

Tërmeti, me një çallmë reje të verdhë pluhuri në kokë e me një hungërimë gjëme të lemerishme nga goja, zgjati kthetrat e fuqishme e të padukshme dhe iu hakërrua orës në kullën e kryeqytetit.

— Hë moj dhe ti, se më shurdhove veshët, tik-tak e tik-tak natë e ditë! A e di se unë të ndaloj të trokasësh që nga ky çast?!

Dhe ia plasi të qeshurës ky përbindësh i frikshëm.

Ora, pasi i ra më parë kambanës: «Ding-dong» e «Ding-dong» dymbëdhjetë herë, tha:

— Mua mund të më ndalësh menjëherë që nga ky çast, mor tërmet i madh, po ka një orë tjetër të vogël, që zotrote s'e ndal kurrrë...

— E kush na qenka kjo orë që unë s'e ndalkam dot?! — bërtiti tërmeti me zërin e tij gjëmues.

— Zemra e njeriut, — tha ora e kryeqytetit. — Ajo që prej miliona vjetësh trokte e troket në gjithë botën...

NJË GJARPËR ME ZILE

Zhegu i vapës drejtonte korin e madh të gjinkallave nëpër drurë e shkurre të pyllit.

Bariu, nën hijen e lisit në udhëkryq, as që kishte parë ndonjëherë si ky gjarpër me kokën e madhe petashuqe, që i doli krejt papritur para syve.

— Siç e sheh, — u dëgjua fërshëllima, e ardhacakut të huaj dhëmbhelm, — unë jam gjarpri me zile. Dëgjova pak më parë që the: «Ku mërzen cjadi me zile» dhe dua që tash e tutje të thuash: «Ku mërzen gjarpri me zile». Se do të pushoj unë tani në këto pyje.

Bariu qeshi pakëz nën hundë. Mund dhe ta godiste disa herë me kërrabë e ta mbyste, po mendjes së gjarprit i duhej përgjigjur njëherë me mendje njeriu.

— Unë bëj siç më thua, — i tha, — po që të më besojnë të tjerët, duhet që të vësh në kokë një palë brirë. Se cjadi me zile i ka ato...

— Ku gjenden brirët që më bëjnë mua? Ku? — pyeti me ngutje gjarpri me zile. — Se shkoj dhe i marr vetë, more njeri i huaj.

— Një palë gjemba iriqi të mjaftojnë

për bukuri, — kroi pak qafën me kërrabë bariu.

Dhe zvarraniku rrëshqiti me shpejtësi të gjejë iriçin sa më parë.

Qe me fat se e gjeti nën hijen e një rrapit të madh. Iu afrua fshehurazi pa bërë zhurmë, e bëri trupin drapër më këmbë, mori shenjë dhe i ra fort me kokë gjembëqit të mbledhur lëmsh që më përpara.

Dhe u bë me brirë. Gjembat e iriçit iu ngulën në ballë e në sy dhe e verbuan.

KËLYSHI I QENIT DHE KËLYSHI I UJKUT

(Sipas rrëfimit të një gjahtari)

Në pyllin me gështenja gjeta një këlysh të vogël ujku. Siç merrej me mend, e ëma e tij, ujkonja, dhe i ati, ujku, qenë zhdukur pa le se ku dhe tani i vogli i tyre endej kot më kot në pyll, i drejtuar nga këmbët e jo nga koka.

Vendosa ta marr me vete këlyshin e ujkut. E futa në çantën e gjuetisë që mbajmë ne gjahtarët prapa shpine, dhe i dhashë fund gjahut për atë ditë.

Gjatë gjithë rrugës për në shtëpi mendoja i kënaqur se kjo e papritur do të kthëhej në diçka të vlefshme e të dobishme në sportin e bukur të gjuetisë. Këlyshi i qenit që rritja prej disa javësh, do të mësonte qysh i vogël të fshehtat e ujkut e paskëtaj do të bëhej mjeshtër i zoti i kapjes së ujqve grabitqarë.

Vendosa të mbaja dhe një ditari të hollësishëm e pastaj mbi ato shënime të sakta të shkruaja dhe një libër për gjuetinë e ujqve.

Kalo i afër një vit. Këlyshi i qenit u bë